

Viivi Lähdesmäki

Runoja

2002

Sisällys

Kevät	2
Kesä	80
Syksy	93
Talvi	165

Kevät

Ajattelen itseäni

Tänään tahdon ajatella itseäni
hymyilen liian pitkille varpailleni
ja niihin kasvavat räpylät
sammakkona uin meren valtakuntaan
tutustun kuningaskalaan,
joka sanoo minua rumaksi,
uin katiskaan,
makaan veneen pohjalla,
kun lokki lennättää jätöksensä ylleni,
siivet kasvavat räpylöiden tilalle,
lennän Kilimanjaron huipulle,
lumi ei halua puhdistaa minua,
siipeni repeytyvät,
putoan makuuhuoneeseeni
ajattelen itseäni ja
hymyilen liian pitkille varpailleni.

Ajatelmia

Jos tuikkeessa näkisin kaksi valoa,
olisiko tieni valaistu loppuun asti?

Jos astuisit asemalle, jota ei olisi,
ostaisitko junalipun?

Hän oli itsensä kokoinen mies.
Hartiat tukkipuusta,
välissä lensi kotka.

Minulla on silmät,
joilta sokeus ei riistä näköä.

Mykkä maailma
puhuu sisälläni
ei rakkautta.

Hometta kaikki
ummehtuneet seinät
piilotettuina marjapulloihin.

--

Askeleissasi
uupuva maa
väsyneet tähdet
sammunut aurinko

minä etsin sinua
kaikkien porttien takaa
jokaisesta kivistä
elämä

en löydä sumua
en pisaroita
mutta tuskasta ruoho kasvaa torniksi
joka ei kuole
auringon sammuesssa.

Elä silmien tähden

Elä silmien tähden,
jotka etsivät kohdetta,
elä silmien tähden,
joiden pinta on kyynelillä rikottu,
elä silmien tähden,
jotka antavat anteeksi,
elä silmien tähden,
jotka laskevat sinut vapaaksi.

En halua vastauksia

En halua vastauksia kärsimykseen,
en kysy miksi.

Haluan elefantit vakioasiakkaaksi posliininäyttelyyn
luomaan kristallia.

Haluan veden itkevän vulkaanit punaiseksi laavaksi,
sykkiväksi sydämeksi.

Haluan myrkkytarhurin kylvävän kuoleman
itsekkyyden puutarhalle.

Haluan tuntea kärsimyksen ja tuskan
vetävän viimeisen hirren sisälläni.

Sahajauho jää
tukeista olen vapaa
silloin minulla on vastaus kärsimykseen,
vaikka en sitä kysynyt,
vaikka en sitä kysynyt.

En kadota

En kadota öistä uskallusta
en uneksijan askelta
en yön temppeliä
jossa loistaa lyhtyjen valo.

En kadota lähdettä,
jossa kasvavat helmet ja
uivat kristalliset peilikuvat.

En kadota polkua,
jolle lintujen poikaset
leipovat hiekkakakkujaan.

En kadota sinua
elämän hienonhieno lanka
joka solmit minut rakkauteen
vaatetat vuorien pilvipumpuliin.

En kadota haavoittuneita siipiä,
jotka hehkuvat kuin laulu
viimeisen vuoren viimeisellä kivellä,
jossa soi uusi taivas, uusi maa, uusi vapaus.

En rakastanut tätä maata

Minä en rakastanut tätä maata,
joka soinnuttomana tärisi,
tärisi varpaiden alla,
kaivautui multa varpaiden väliin,
ruusupiikin istutti,
varpaiden väliin
ikävästä, ikävästä piikeilläni pistin.

Ikävöin taivaan avaruutta,
jossa jäljet pimeyteen haihtuvat,
ikävöin keijujen keveää unta,
avaruus on satujen valtakunta.

Tämä soinnuton maa
varpaiden alla,
siihen kiinni mä kasvan,
hiljenee heleinkin, heleinkin valo,
on tuska tyyneyden oppaana ollut.

En voinut nojata

Kokoontaitettuna lehtenä
katsoin
kuinka minut käärittiin
rullaksi ruusujen ympärille
minua palelsi,
jotta sinä,
ruusu,
olisit lämmin,
minuun sattui,
kun käärö avattiin,
sieluni pirstaloitui,

kun en enää voinut nojata sinuun,
rakas ruusu.

että
sade kuivaisi kaktukset lumihangessa
kuu rikkoisi auringon rukin
tilhi sylkisi pihlajan marjoja

olisi siivetön itku
pahoinvoiva unohdus
 oksentaishi.

Et voittanut maailmaa

Et voittanut maailmaa
se otti sinusta voiton
makasit maassa,
joksi sinäkin tulisit,
poltit kyyneleilläsi reiän
ja itkusi pureutui maan syvyyksiin.

Kaukana sieltä missä sinä makasit,
makasivat maan halkeamat
maanjäristyksen uhreina.

Kaukana siellä missä sinä makasit
kuulit maan itkevän
ja tiesit ettei se ollut ainoastaan voittanut
vaan tuhonnut sinut.

Mutta
maanjäristyksestä lensi liekki,
joka sytytti sinut palamaan,
maa, joka oli sinut voittanut,
pelkäsi niin,
että sinä nostit pääsi.

Pisara pyörähti akselinsa ympäri
nosti hevosen harjan korkeuteen
kuolleen hevosen luista puisteltu harja
ilman kyyneleisiin.

minun hautani
palaneita korvapuusteja
irronneita hiuksia
punaista viivaa

hautani kukkanen
koulun liikuntasali
kieppi

Paratiisin hedelmä

Mikä on hedelmä
silkkiin puettu,
pehmeä,
hellissä käsissä sulava,
lentämässä puiden oksien yläpuolella,
mikä on paratiisista pudonneen,
tämän hedelmän nimi?

Se on ihminen,
riistetty irti vihan teristä,
pehmennetty öljyllä,
savea,
lämmitetty rakkauden hehkuvassa uunissa.

Savi-ihminen
luotu
elämää, päivää ja yötä varten.

Paratiisista pudonnut hedelmä,
joka kantaa paratiisin mukanaan.

Säveleet nousivat linnunradalla
uuteen päivään
höyhenet putosivat Pisan tornista
sävelten uidessa tulevaisuuteen.
Etsin keinuvaa venettä,
linnunrata täyttyi vedestä.

Ilmiannettu

Ilmiannettu
etana tiilessä
kiivennyt sydämeeni.

Muserrettu
tervaskanto
älyni liekeissä.

Kuollutta on
lemmikin siniset silmät,
jotka vielä hetki sitten
söivät pilviä taivaalta.

ja
astua lasista toiseen
puhaltaa heinäseipäiden ylitse
kurjen laulu

lasista toiseen
varpaistaa paksu letti

Mielessäni järviä
kiviä täynnä
laitureita ei nosteta mudasta
muta tarttuu kiven hampaisiin
syö
mielessäni järviä
seison laiturilla
jonnekin
ei saavu.

Jos

Jos antaisit minulle kiven,
sukeltaisin kivi kämmenissäni meren syvyyteen,
syvyydessä kivistä sulaisi helmiä,
sileitä, joita saisit heittää leipänä veteen.
Sinä nauraisit.

Jos antaisit minulle puun siemenen,
istuttaisin sen lähelle sydäntäni,
sen rungossa minä tuntisin vahvuuden,
kun tervaskantoni olisi luonani
antaisin tulen lämpimien liekkien loistaa.
Sinulla olisi lämmin.

Jos antaisit minulle kädet,
antaisin työn uurtaa niihin syvät vaot,
jotka tilkitsisin rakkaudella,
niin päiväsi olisi täynnä pehmeiden sormien valoa.
Sinun päiväsi olisi täynnä rakkautta.

Jos antaisit minulle siivet,
lentäisin sähköviin pilviin,
enkelten kotimaahan,
jossa rikkinäisten sydänten sirpaleet yhteen kudotaan,
sydämen haavat syvältä puhdistetaan.
Sinun sydämesi olisi täynnä rakkautta.

Jossakin soi
lapsen hymyä
laulavat höyhenet
siivet

erotuomareita ei näy marjakentillä
tämä ikuisuus
kätkeyty ensimmäiseen hampaaseen

ensimmäisessä hetkessä marjapensaiden tulevaisuudesta
aavistan

joka sointu punaista valoa vasten
hiiltynyt tikkupulla
kylmällä nuotiolla

karhu
pulla suussa
istuu nuotiolla
punaisessa valossa
musta karhu nuotiolla.

Kasvi

En ole kasvi
lentämässä pääsi yli.
En ole kasvi
kiipeämässä rikkaruohopurkista
tuoreeseen multa.

Olen kasvi,
joka katson sinua lähteestä,
kun pyydät nymfiä laulamaan.

Olen kasvi,
jonka punot ranteidesi ympärille,
kun haluat rakkauden hyväilevän sinua.

Olen kasvi,
joka kasvan siipinä selkääsi
ja sinä lennät ulos kärsimyksen maasta.

ranskalainen korko
hellin askelin
vaelluskenkien urissa

sateella korko makaa

vaelluskenkä
luo polun lujin askelin.

Ketunpalaturkissa
vaskitorvet soittavat
kyyneleet kristallikuulina
talven kirkkaassa hangessa
lasin läpi
ikuisuus hahmottuu
leivässä ja viinissä
morsiammen sydämen tuska

maan alla itkee kettu sulhasen osaa.

--

Vatsallani
odotin kättäsi
lumessa enkeli kuvioi silmäripsiäni
selälläni
odotin kättäsi
kahlasin pilkille
odotin
viivoista verkkojen adressi.

--

Kietoutuminen

Tähän halkoon kietoutui
usva ja hämähäkin seitit
tämän talon yllä lensivät
pilkotut puut
näitä juuria kannattelivat
harmaat seitit.

Tätä olemusta ei itkenyt elämä, ei kuolema.
Olin sidottu vapauteen,
jonka vartijat nukkuivat.

hammasharjan kuivat piikit
taivasta vasten
kuuraan sinisen kiilteen
avaruuden ympäri
hiljaisuus putoaa reikiin
viisaus piiloutuu kielen taakse
puudutuksen kipu.

--

kiviä leivon sydämessäni
punaisia
pyöreitä
hehkuvia
taon taikinasta
kairaam ristinmerkin leipään
poltan arinalla
kuka kuivaisi kiven hien.

astelin kolmipyörän yli
metalli vaikenä

kiinnitin tikkataulun kattoon
linnut eivät osuneet kymppiin

hiekkalaatikon peitti sora
lapiot hukkuivat roskakoriin

perhoset itkivät
putosivat savupiipuista
mustiin hautoihin

Kristalli

Lasista minut kristalliksi luotiin,
hyllyltä kaappiin hylättiin,
katselin kaihoten
kuppeja savisia,
kuinka ne täyttyivät pintaan asti.

Minua särki tuska ja jano,
tyhjyydestä loisti outo valo,
minä kysyin
en vastausta saanut
onko lasilla tunne
se näkymätön.

kuin
myllyn pyörä päivänkakkarassa
istun tuulen kintaalla

lähetin lennon matkaan
puolukan kiertämään mustikoita
tuulen tupiin.

en herätä kuiskauksia
vaan askeleita omenien ympärille
palanen hampaissa
marja-aidan siemen

en herätä valoa
vaan mielen
kuiskaamaan omenille
palanen suussa
villaa.

kukka
juuret ylöspäin maan rinnoista
laskevat hiukset
maan lanteita pitkin

kukka
terälehdet maan varpaan kynsinä
jaloissasi lepään
kukka
silitän.

Kuu

Kuu on kätkeytynyt kehtoonsa
jota minä hellästi poljen,
nuku unta, unen valtakunta,
sinua vasten kaartuvi taivas,
sinua varten kehtosi keinuu,
kuu, joka sirppinä säteilet,
säteile tähän kivikoloon,
missä jo pimennys vallannut on
tähdistä suurimman kedon.

Puhalla kuuni tulisi
puhalla tänne asti,
missä nuo liekit leikkisät
laskevat sateenkaarta,
puhalla kuuni puhalla
vielä työssä on taivaalla
matkaaja, jollei ole
muuta tietä kuin sirppisi sinä
kuu.

sirppinä särisevät puukuulat
sairaalan tukahtuneella pöydällä
valo leikkaa kysymysmerkkejä pölystä
nousevat laskevat
nousevat laskevat
nuottiviivastolla puukuulat
näppäilevät pöydällä
nousevat laskevat
nousevat laskevat
allegro.

Kuusi ja koivu
juoksevat oksistossa
koivu itkee lehtihikeä
kuusi pisaroi öljyään

lennän kuusesta koivuun
rangat jäljellä
lennän.

Mitä lahjoittaisin

Mitä lahjoittaisin tälle maalle
purkillisen lasihelmiä
ne laskisivat rappusia alas
sokaisivat valollaan.

Lahjoittaisinko vuoren
kivestä ja mudasta vuoratun vulkaanin,
joka räjähtäisi tuhoten pahuuden
ja luoden paratiisin.

Antaisinko ruumiini
joka vapisten luovuttaisi
ilman keuhkoistaan
veren sydämestään
joka kalpenisi kuolemaan.

Ei
minä lahjoittaisin arkillisen eläimiä
jotka taistelisivat uupumatta
kunnes vahvin voittaa.

Koko luomakunta herää,
kun sen vahvin jalallaan
maan tomuun jälkensä piirtää.

Laiturin päässä vanha ja nuori
katso mummo,
eivät karpäset ymmärrä.

--

Kuin kirkkoveeneessä
soutajia muovikupin kanssa
lumpeenlehtiä käätyinä kaulassa
aaltoja.

--

Aamu-usvassa kasvimaalla
mansikka suussa
yöpaita peilaa alkavaa päivää.

--

Auringon hiessä
juoksemme veden kiloja
heinänkorret pistävät
voi varpaani.

--

Alkaa sisu pastillilla
sohva narisee
ukki kääntää kylkeä
partavesi leijaa.

--

Hernepyssyillä
poraamme taistelijan verta
yönauha tirskuu tuikkusta
laudalta putoavat tikut.

--

Lumisodassa
pallo syljeksi jäätyy
verta tulvahtaa nenästä
anteeksipyytäjän osa on julma.

--

Kahdella narulla hyppään
yksin palloa heijaan,
uunin luukku korventaa rannetta,
yksin särkyä siedän.

--

Altтарin takana
mummojen hajuvesi sekoittuu öylättiin
viinimaljat puhdistetaan
en tuntenut absolutistin laulua.

--

Vesipokka
kannu tyhjenee
mummo tiiraa vessan ovea.

maailman kynsivalli murtunut
aallonmurtajat järven rannalla
kivellä
poimin lapsuuteni palasia

tulehtunut hetki
aallonmurtaja soi särkyen
kivellä
kokoan aikuisuuden.

Lasinpohjalta
löysin
purjelaivan
puhtain köysin ankkuroituna

minä rakastuin ankkurin köyteen
laiva repesi

laivan kappaleissa tuoksui suola

hetkessä leijuimme tästä tulevaisuuteen

meren valtakuntaan,

rikki menneet lasit kiiltävät.

kuivuneesta laulusta
nousee auringonjyvä
korkealle
yli viemäreiden
kilpasilla siskonsa kanssa

äänettömät tuulet
kantavat vuoteitaan
rauhattomien ylle
ei herneitä
rakastettu unen rinteillä.

Minä tunnen sydämesi
sinun haavasi vuotavat päälleni
minä olen puhdas
lumihiutaleiden tanssi
auringonpaiste
sinä sädehdit valona lävitseni.

Ja minä rakastan sinua
yli taivaiden ja korkeiden vuorien
olet tuulta pumpulia pehmeämpi
lujempi vahvaa tammea
olet sydämen lyönti herkkä
olet perhosen tanssi
olet Jeesus
kaikki mitä kaunista ja hyvää on.

Luominen

Et luonut minua simpukaksi,
jonka sisältä paljastuu helmi,
teit minusta näkinkengän,
jota heitetään veteen kuin kiviä leipinä.

Et luonut minua satakieleksi,
joka laulullaan lakaisee metsän yön,
teit minusta vaakkuvan variksen,
valmiina varastamaan parhaat marjat.

Et luonut minua viattomaksi lapseksi,
joka hymyllään valaisee maan,
teit minusta rikotun ihmisen
joka pahuudessaan musertaa elämän.

Mutta
sinä loit ajan ja ikuisuuden
kellot, jotka eivät lakkaa lyömästä
äänen, joka särkee arvottomuuden
ja luo helmen, satakielen ja viattomuuden.

Laskeuduin polvilleni nurmikon rantaan
heinänkorret laskivat tuoreita käsiä pitkin
mansikka suussa
miten perhonen siipiään kantaa
nurmikon rannasta rantaan.

.....

Varjon lailla nousin minäkin lännestä
pidättelin ilmaa keuhkoissani
kuinka mansikat kypsyivät
nurmi vihantana humisi
varjo särkyi säteiksi
hengitin jälleen kun laulu kuunteli minua.

--

Sinuna en laskisi vettä juurille
juurettomana kasvaisi köynnös
kukoistaisi räpähdyksen
kuolisi pois
ennen kuin tukehtuisi multa
parvina kotkat lentäisivät kuoleman yllä
säilyttäen siivissään elämän tuoksun.

--

Jumala
kuinka korkeaksi loit kirahvin kaulan
vaikka nousisin hitaasti
huimaa
putoan sanaan
vilkkuvat kaktukset
ilkkuvat skorpionit paljailla varpaillani.

--

Menneisyyden turvaistuin
kätköpaikka mehiläisen pesässä
makea kylpy hunajassa
niin kaukana
piikikäs taivas
linnun itku
niin kaukana

turvaistuin takuiksi tuhoutui
mehiläisen pesä siruiksi särähti
kappaleiksi pilkkoutui makeasta karvas suihku

niin lähellä
kristallin taivas
linnun laulu
niin lähellä

kirpeä vapaus

Merkitys

Anna minun sadeviitalleni nimi
sano yö, sano päivä, sano aurinko, tähdet ja kuu.
Vaikene maa,
että minä kuulen
kun korkeimman vuoren
ohuin ilma
laulaa minun sadeviitalleni nimen
ja kastaa sen harsollaan
merkitys.

Mieli
siivet hajoavat
unta pilvinukat
lintua nokkineet

huoneessa
seitsemän kynttilää
steariinista liima
mielen palasiin
unta
unta
pilvennukat
herää lintu

Monicalle ja Victorialle

Näin kaksi enkeliä
kivisellä polulla
käsi kädessä
kulkemassa
samaa tahtiin.

Näin kaksi kultaista sydäntä
kuoppaisella maalla,
rinnakkain
sykkimässä
samaa tahtiin.

Kuulin kuinka laulu soi,
taivaalle piirtyi enkelien hymy,
taivaalle ojentuivat enkelien kädet.
Ei ollut enää pimeyttä,
ilon kyynelistä loisti tielle valo.

Kerään muistoja haarukoihin
jotka puhallan suuhuni
on ruokalevon aika.

Nousit auringon edellä
kuun työmiehiä kohti
keinutuolissa tuuditit minua
kilpasilla
kuka nauraa ensin?

--

Nukahduksen pöly
hämärtää kasvojani
kirkon kristallikruunuja vasten
otan nupista kiinni
keinun
parvelta toiselle
ikkunan läpi
lasimaalaukset pehmentävät sieluani
puulattialla mummon keppi
yskänpastilli liimattuna virsikirjan väliin
Oi Herra luoksein jää jo ilta on
kadonnut on pala taivasta
unen siivilään.

--

Minne menet
valkoinen ruusu
multaan tukehtuneen kortin vieressä

pannukakkuja paistamaan
mummolla on hilloa,
siipimatkalla.

nukuin sinisiin saappaisiin
sammakon kurnutusta kuunnellessa
poskeni pehmensi
lumpeita

nukuin talven uneen
poskeni kuurasi riitettä ikkunalla
sammakko oli laskenut loimensa veteen
joka sielun ikkunalle jäättyi.

olemassaolon ompelulanka
kiertäen reikää
puhdistaen aapista,
jonka kukko unohti tyynyn alle.

Lennän kedolle
jolla leikkivät vasta maailmaan
saapuneet vasikat

Yksi vasikoista yskäisee
pienen perhosen lentäessä ohi
kultainen perhonen särkyy
lehmän suuhun.

Vasikat itkevät suuria kyyneleitä,
joissa muut perhoset tanssivat.
Yksi kultasiipi on poissa.

särkynyt posliini
kysyn
lennät muovinukke pääni yli
pudotat silmäsi sirpaleisiini

edes jääkentiltä en löydä
kylmempää kuin muovinukke

särkynyt posliini
kaadun peilipilviin
uppoan lammikoihin
käsi.

Punatulkku

Itke punatulkku,
punainen rinta,
kyynelistä punon rinnallesi sadun,
tuskasta huutavat taivas ja maa,
taipuvat tähdet,
keinuvat puut,
itkusta, itkusta värisee luonto.

Itke punatulkku,
itke olkapäälläni,
kuvittele
on talipallo silmiesi eteen annettu,
syö mielikuvasi, syö punatulkku,
niin sinä kasvat,
kärsimys tuskasta valoon vaihtuu.

rakastan sinua
pehmeä sammal jalkojen alla
rakastan sinua
lähdevesi vuolaana sisälleni virtaa
rakastan sinua
pumpuliposki poskeani vasten
rakastan sinua
tammipuu johon nojaudun
rakastan sinua
sydämen lyönti jonka tahtiin sydämeni lyö.

Rakkaus - santaketo

Rakkaus on puhaltanut suurimman santakeon,
hääkakkuja hiekasta leivon,
muurahaisia koristeeksi,
rakkaus on puhunut hiekan kieltä,
pehmeän rannan hiekan.

Rakkaus on aaltoina luokseni uinut,
pakoon en pääse, vaikka sukellan,
korallit, simpukat, veden elävät muut,
kuorona laulavat rakkautta suut.

Rakkautta pakenen sormenpäihin,
vapisevat luuni ja hentoiset kädet,
rakkaus on lujempi lihasteni mahtia,
en sitä kätkemään pysty,
en loppuun asti.

Tulkoon siis rakkauden luvattu maa,
helisköön huilut ja rummuttaa
voi poppamies uudestaan.
Rakkaus on merta myrskyisämpi,
rakkaus on kiveä tyynempi.

ripustan pyykit ylösalaisin
mattotelineeseen
kissa kätkee aarteensa
hiekkiaan mattotelineellä
minä ja kissa
kummallakin viirusilmät
minulla pyykit,
joille siivet selkään.

rakastan sinua
pehmeä sammal jalkojen alla
rakastan sinua
lähdevesi vuolaana sisälleni virtaa
rakastan sinua
pumpuliposki poskeani vasten
rakastan sinua
tammipuu johon nojaudun
rakastan sinua
sydämen lyönti jonka tahtiin sydämeni lyö.

Rotkolla jäiset silmät
odottaen kotkien kuolemaa
luut putosivat
rotko huusi
jäiset silmät repesivät
tulva.

Sieluni

Vatsani huutaa ruokaa,
sieluni valitsee kuihtumisen,
ruumiini huutaa pehmeää kosketusta,
sieluni valitsee eristäytymisen jään sisälle,
sydämeni huutaa armoa,
sieluni valitsee rankaisemisen,
minä huudan elämää,
sieluni valitsee kuoleman.

Anna minulle siivet
tämän kodittomuuden läpi
kulkevat turvatyyny

näillä luistimilla
näillä terillä
ratsastan siivet selkään

minun luistimessani pieni aukko
sinua varten
tule mukaani
siivetön

siivet odottavat

Sinä vuorella
minä vuoren luolassa
kuulen äänesi
kun se kaikuu kivien soran mudan läpi.

Minä lennän äänessäsi
lyhtyjä kohti
joita sinä olet asettanut matkalle.

Minä kiipeän sinun rakkaudessasi
jonka olet köysinä laskenut luokseni.

Minä rakastan sinun rakkauttasi
näillä vuorilla.

silmäsi
laskeutuvat laaksoon.
Ne eivät jätä taakseen minua.
Minä hiivin silmissäsi.

Sumun rannalla seisoj mies
kairasi pisaroita sumun läpi
nosti vonkaleita kivelle
kairasi kerrosten läpi
maan napaan
jossa jähmettyivät sulat vedet
viisi leipää, kaksi kalaa paloivat ikuisella liekillä.

--

Suden luolassa
meduusat nukkuivat
viinin
sumun läpi
pisaroivat
viiniä lauloivat meduusat
suden uneen
suolan viiniksi.

--

Kalat uivat sydämeni suonissa
kultakala syö vihreän
elää kirkkaammin kuin vesi
rakkauden lähteillä
pomppivat toukat
minulla nälkä.

Tähti

Tämän tähden olen piirtänyt saveen
istuttanut taivaalle.

Tämän tähden sakaran
olen muotoillut pelastusköydeksi,
jolla nostan sinut
upottavasta maasta
katselemaan tuhansia ja tuhansia valoja.

Tämän tähden olen luonut sinua varten,
jotta itkisit,
jotta nauraisit,
niin kuin ei olisi päivää, ei yötä.

tahdon taistella kuollakseni

tahdon nähdä sumun todellisuudesta
unohtaakseni

lokit kokoontuvat kolera-aaltaalla
ruskea vyö kaulassani
tahdon taistella sumussa
lokin lailla
viimeisestä kalasta meren hyväilyssä.

Näin minä ketjun niin kuin langan
piirtyvän ympäri taivaanrannan
lankaa minä sormeilin
sormenpäihin,
kovaksi jäätyivät kyyneleet koivun,
kauemmaksi kauemmaksi minäkin vaivun.

Jos sinä uutta luot luontojen mahti,
sydämeni soit uutta, värejä täynnä olet sen tahti.
Kiipeä pitkin seittiä ohutta,
en minä itke kauhua tuntematta.

Onnellisten päivien kultainen kehto,
kyyhkysten rauhaisa uinuva lehto,
niitä mä kaipaen, kaipaen sydämeen asti.
Ei minua paina enää aikojen lasti.

Taimen

Oli isäntä ja kädet, joissa taimen luotiin,
veden asukas, kostea kimallus,
punaisen veden sininen tyyneys.

Evät kasvoivat taimenen
kylkiin,
päätti isäntä
kauneudesta puu maahan luodaan.

Nousi veden asukas
syvyyden luolista
evistä oksat kasvoivat
taimenesta tamminen puu,
pyrstöstä maahan laskevat juuret.

Ja niin liikahti vesi ja maa,
sai taimen luontoa koristaa.
Samalla itki veden ja maan valtakunta,
kahta kipeyttä lohdutonta.

Puun oksalla
keinui sumu
linnut unohtivat höyhenensä oravankoloon.
Kaivauduin koloon,
maistoin makeaa tuoksua.

--

Muista minua
kun aukaiset hämähäkin seitin
askellan vierelläsi
verkon tahtiin
kääriydyn seitistä viittaan
en levitä viittaa yllesi
mutta annan sinulle
silmät
kutittaa minua ilman viittaa.

--

Sateella aukaisen varjon
vesi pisaroi lähteiksi sydämessäni
en anna sisiliskoille juotavaa
mutta sinulle on kuuppani täysi.

--

Yksi joukosta poissa
jää varjo vain
sen kätken sydämen kammioon
ja kerran kellon tikittävän
minun sydämeni lyö varjoa vain
se lentää loimena Andromeedaan
sukkulana sylkee tähtiä taivaan silmästä läpi
sydämen kammio ja varjoni liki.

--

Tässä vihreässä savussa
enemmän kylmyyttä kuin nuotiossa
enemmän paljaita merkkejä
tulevaisuuden hieroglyfejä
kirjoitettuna taivaan timantilla
kirkkaiksi lähteiksi
solisevaksi virraksi
vihreän savun sisällä.

sirppinä särisevät puukuulat
sairaalan tukahtuneella pöydällä
valo leikkaa kysymysmerkkejä pölystä
nousevat laskevat
nousevat laskevat
nuottiviivastolla puukuulat
näppäilevät pöydällä
nousevat laskevat
nousevat laskevat
allegro.

Tässä kyyneleessä
enemmän suolaa
kuin kuolleessa meressä

Tässä tuskassa
enemmän valoa kuin autiomaan dyyneissä.

Tässä sydämessä
enemmän puhtautta kuin jalokivessä.

Mutta
silmissä unohtunut toivo.

maailman kynsivalli murtunut
aallonmurtajat järven rannalla
kivellä
poimin lapsuuteni palasia

tulehtunut hetki
aallonmurtaja soi särkyen
kivellä
kokoan aikuisuuden.

Tämä tuli
rakkaus
sulanut kynttilä tervalyhdyn vieressä.

Tämä hohde
tuska
lepattavat taimenet vuorilla.

Nämä päivät
kanssasi
sydämet kätkeytyinä toisiinsa.

Tuulen pesä

Ajoimme mummolaa
matkalla mänty poikkesi auton ikkunasta sisään
sellainen korkea
aukion laidalla
ihmettelin kuinka se jaksoi yksinään vartioda meitä
ja taivasta
latva tuulen kihartimossa ollut
tuuli oli sinne pesänsä rakentanut.

unelma
kätkettynä puuvajaan
kynttilöihin
räsymaton päällä
pihkaiseen majaan
vain pieni kumarrus

Verhot

Verhosin huoneeni öljykankaalla,
hylkivällä,
sileä kangas liimattuja seiniä vasten,
istuin ja odotin,
kangas tarttui minuun kiinni,
hylkivä kangas,
kukaan ei tuonut minulle lahjaksi tulitikkuja.

lähteestä suon loi
vedestä turpeeksi maan muokkasi
käsissäni suovesi
löi minua auringon hiuksiin

käsissäni
kirkas virta
veteen piirretty unohdus
peilisalien kostea viaton viivan piirto.

Vesi vihloo
jäinen oksa riistää hedelmät
lasissani reikä
kasvot uivat reiästä
hedelmät itkevät
kasvot verenpunaisiksi.

Kesä

Lähdössä rannalla
variksen
poikaset
surffaavat cocktail-kutsuille.
Minäkin alan kasvattaa siipiä selkääni.

Tylsyyden filosofia:
hangata sormenpäät rikki maalissa.

Tiet ojentautuvat jään alla:
morsian kihlaa.
Sulhanen. Ja kellot kultasepällä.

Avaan suuni, mutta en tunne sanoja, jotka lähtevät lennolle. Jos onnistuisin
poimimaan sanat,
tutkisin niitä mikroskoopilla. Ne kuitenkin pakenevat.

Puun itku syö taivaalta
pilvet.
Suru - puun kihlavuode.

1.6.2002

Leparihuoneen
ovella kolkutat:
Aamu ja sädejoukkosi.
Kumarrat kyyneleille
Kesä punastunut poskillasi, kuopissasi.
Ja ennen vihellystä, katso
Orava pudottaa kävyn viereesi.
Juhannuslahja!

6.6.2002

Kuusia katselen
- maanpakolaisena
pohjakosketusta vailla.
murtuvat eteen kysymykset
kuin havunneulaset.

Parahin, telттаani.
Voipunut käskyjoukkosi
palvelee pitkospuilla
polvistuu lakkoina sormiisi, ristityihin.

Armoton sana noussut eteen
muurahaiskeko savunnut nuotiolta
pilkottuna pitkät polut
tuhkavanat taivaalla.

Tuskatta nostan askeleen.
Hymyilen.
Sydämeen piilotetut kynttilät
nauravat.

7.6.2002

Väkijoukon keskellä
ei ole mitään.
Vain kuoppa ja siihen lakaistut lautaset.

Anteeksiannon virkaa kaksi,
silmän rävähtämättä.
Istumassa steariinin päällä, sinetit.

Perheen pohjalta
on vain nousu ja humala,
niin muistetulla haudalla,
vain vieraisissa.

Unohdetut räystää tippuvat hiljaa.
Hilseilevät vedet puhuvat.

Annan jo kaiken.
Älä enää kysy.
Luoksesi on tulen verran matkaa.

7.6.2002

Elämä kuin lintujen suolistovaivat ylläni.

Nielty muste kirjoittaa sydämeen.

Olen vihainen kateellisille, joilla on peili mukanaan. He ojentavat sen minulle,
vaikka olen
meikitön.

Savi tulee asumaan kynteni alle. En minä sitä uskalla häätää, kun en enää tiedä
kumpi meistä on vuokralainen.

24.7.2002

Lintu
kaikkien lampien yli. Pysähtymättä.
Yksin
helmet syntyvät

niiskuttavissa lähteissä.

Hikirata paidalta tielle.
Kunpa tie hielle puhuisi.

Oudot vihlaukset hampaissa. Vuoristorata rikki.

Kestävän kehityksen varpaat tarvitsevat hierontaa.

24.7.2002

Myyn itkun.
Olematta paras.

Olet tämän laulun
vieläkin
taivaassakin.
Olet nämä sanat kadonneet
ja mittari
pakkasen puolla.

26.7.2002

Piirrän nenäni
kohti taivasta. Kolkuttelee ovillasi.

Kuorin viilletyn ihon yltäni.
Olen vapaa
juureton

XXY jähmettyy
alla taivas
päällä maa
juuret kodista
irtoaa.

Viemäriin ylitse. Sormukset.
Moottoritien ylitse. Hyppään
vaan en tielle. Valitsen. Sormukset.

Kasvanut
tertutuihisi kiinni.
Kitkerään.

24.7.2002

Sikari puhuu taitavia sanoja.
Autioita.

31.7.2002

Istunut leivinuuniin ja kohonnut. Ristinmerkki päälläni.

Minua vanhemmat
aukaisevat ovet.
Portilla kylmät viluiset
tuulet.

Välistä sinkoilee ohikiitävä auto. Kääntyilee. Verkalleen käsissä kivet elottomat.

Painaudun neulasiin. Kanervat pesevät mattoa allani. Neulaset hiljaa,
mykkäkoulua.

Mummo pesee selkäni. Hetken olen nyyttinsä pudottanut haikara.

Ajatukset pudonneet palloina alastomille varpailleni. Rakastan.

Sammunut odotus väistyy. Tämän kynttilän vielä
sytytän.

2.8.2002

Joskus revin puista lehtiä
vain
nähdäkseni.

15.8.2002

Sormeni puristavat mahlaa rungostasi.
Siivittelet väristen.
Koivunsiementen tanssissa minun kenkäni
soljuvat jalkoihisi.
Metsä tuoksuu lakeeriltaan.

Laulan päiville äänen.
Pisimmälle niistä matalin ääni.
Silloin minä
 värisen.

Reput selässä marssimme kirkontorniin. Matkalla tervehdimme unilukkaria.
Kunnioituksesta
hän nostaa hattuaan. Tiedämme, että emme ole pakanoita.

18.8.2002

Syksy

Hänen kätensä minun arpiani vasten.
Linnut lentävät,
juovat haavojani.
Lentävät
kuin humaltuneet.

Hänen silmänsä minun hämärtyneissä.
Elän maisemassa
silmiä takana.
Maisema on pyöreä.

Hänen korvansa minun kuuroissani.
Soivat korvat, mollissa.
Duurissa korvan nipukat,
lehdet yksinkertaiset.

Hänen jalkansa minun känsäisissä.
Kovettuneet menoanturani
kompastuvat.
Hänen jalkansa nostavat,
muovaavat alttiuden.

11.9.2002

Auringon polttamat pannukakut.
Ikaroksen siivet posliinilautasella.
Pitkä matka
siipiparilla
tuoksua kananmunalta.

Me maistumme
tuskin

suolavesi.

Fondue-yö.
Valkoviiniä.
Taivas kalpea kuin vatsatautinen.

Mansikoilla kuorrutetut koivut.
So sollte es sein.
Ich heisse Finnland.

Porkkanoiden kampaamossa
kestovaalennus
ja vihreät.

14.9.2002

Itkuni unohdin
nyrkkini
sisään.
Putosi,
minä hymyilin.

Taivaan painossa mustetta.
Laivat nääntyneet
pohjoista kohti.
Sulkakynät satamassa.
Toivon.

Raskasta astua säteillä.
Tavoittaa
öljyvärit auringon hengityksessä.
Uskoa, että tärpättiä
riittää. Kun aurinko kosii.

Kyyneleitä verhona.
Nekin riisuttava,
tyhjennettävä,
kun rannalla kyltti.
Alastomille.

Hengityksesi unohtuu painajaismaailmaan.
Kun se palaa
viiltää rikki
sydäntäni.

Kuivanut hedelmä.
Muistot auringosta.
Vettä ja huomenna palaan
unelmiini.

Maa

lumelle.

Minä potkin käpyjä.
Haat ovat tyhjät.

20.9.2002

Hienostuneiden kielojen
puutarhajuhlissa
kiillotetaan lyijynpalaa.

Muodissa ovat rusehtavat kukat
ja pölyiset lehdet.
Kielot ovat hyvin ylpeitä kehityksestään.
Ne tekevät säännöllisesti
virkistyslomia
maalaisserkkujensa luo.

Uusimpien tutkimusten mukaan
kielojen elinikä on kuitenkin laskenut.
Edes kielojen ylin professori ei ymmärrä
miksi trendikkyys ei riitä.

20.9.2002

Luonani vietettiin häitä.

Enkelitaulujen alla.

Lupaa kysymättä
morsian ja sulhanen
maalasivat hääkuvansa

-enkelitaulujen alle.
Minä ymmärsin jälleen
enemmän.

Lokakuu 2002

Keitän sokeana rannalla cappucinoa.

Murhe on leijona, joka pesee selkäänsä.

Se, joka ei uskalla,
hyppii viemäreiden yli,
piiloutuu valoon.

Annan sanani niistä,
jotka sinä olet jo syönyt.

Uhkut kuristusta ylleni.
Roiskit paletin,
johon hukun.
Ethän elvytä!

Alastomuutta - kaislatkaan eivät hyväile kiviä.

Elä kapinoi. Elä kapinoi. Elä kapinoi. Elä.

Märkäpaise sydämessä. Milläs sen puhkaiset?

Tajuan äänen, jonka lähetät. En siis ole kovin sairas. Vai olenko?

Elä satu.
Elä galleria.
Elä kuva.
Elä tämä hetki.

Epämiellyttävää kammata märkiä hiuksia pimeässä huoneessa.

Linnunradat syövät toisiaan. Sotken ne, läpinäkyvät.

Jätän hymyn perinnöksi. Löydät sen reikäisen sadetakin alta, matka-arkusta.

Lakaisen roskat sisälleni. Milloin kaatopaikka tulvii yli?

Vahvat sanat seisovat sateessakin. Pehmeät sulavat sydämeen.

Vaahtokarkki palaa kynttilän liekissä. Koko huone tuoksuu länneltä.

Paahtoleipäkonessa on reikä, josta muruset pakenevat. Lattialla vinkuvat koirat.

Lokakuu 2002

Eksyn aukinaisiin kirjaimiin,
jotka nojaavat toisiinsa.

Tavutan kirjaimia. rumia kirjaimia.
Perhonen rusentuu possuksi
pääni lehdossa.

Minä uskon
aivojen pallolaajennukseen
filosofialla.
Kirjaimet saavat oman ryhdin.
Ne ovat kauniita.

Lokakuu 2002

Nojaan kynttilöihin.
Yksinäiset tulitikkulaivat seilaavat
steariinipalloissa.

Olen kyllin palanut. Saan työpaikan.
Minusta tulee kapteeni.

Perhonen suuteli kalakeittoa. Halusi oppia uimaan.

Kesämökillä on jo pesty punaista mattoa. Ilmassa on kaupunki,
joka laskeutuu meidän maalle. Kai sekin jokamiehen oikeudet tuntee.
Rohkenen kuitenkin epäillä. Matto on niin pitkä ja punainen.

Raastavat kädet ympäriltäni.
Tahdon lujjuuttani: perhoset ja kukkaset hirtetään.
Maailma ei ole enää maailmani.
Sammalmatto tärisee. Ja naava. Hiljaa
kuolema hiljaa. Se nauraa, miksi en minäkin?
Auringon silmäripset nauravat.
Kuolla Revlonin huulipunaa huulilla.
Kuka on hyllyssä?
Topeliuksen Koivu ja tähti.
Mutta minulla taivas.

Lokakuu 2002

Olen osaton.
Lautani ovat rähjäntyneet.
Niillä ei siipiä rakenneta,
ei edes minun kokoiselleni.
Jätän jäljen.

--

Tuli veräjän kautta mies
tuulitakki päällä.

Sateessa liimasin sen takkiin
porkkanan kuvia.
Ne eivät tarttuneet.

Tuli kasvimaa sateessa.
Saappaat jaloissa. Kiskoimme
porkkanat maasta,
niillä oli flunssa.

Lokakuu 2002

Olen haihtuvainen
kosteaa pisara
sammaleisella otsallasi

astumassa aavalle
ilman ääntä, valoa,
rujuutta tai kauneutta.

Olen puoliintuva hetki elämää,
jossa minuuttien sydämet lyövät.
Niissä minä tuoksun,
huumaava metsän aave. Pelon pahoinvointi.

Lokakuu 2002

Sateenvarjojen metsästäjät tekevät työtä hankalissa sääolosuhteissa.

Minulla on aivan tavallinen lipasto, mutta sen sisällä on luminen, tundran junarata.

Olen kesäkurpitsa povellasi. Halkaise minut, niin teen sinusta kasvissyöjän.

Kiivetä puuhun.
Rakentaa maja.
Puun ja kuoren väliin.
Kuluttaa pihka poikki.

Joskus kirveelläkin repäistynä elää. Tuohi.

Lahota äänettä
tikapuiden alla.
Elää sanainen metsä, jonka näen puilta.

Kivikyynel lanteillani pakenen. Elä anna sen upota lihaani. Minulla ei ole enää ääntä ollakseni huutava kivi.

Uimarannan vahti nukahti vahtitorniin. Kuorsaus helisi.

Sokaisit minut yhdellä henkäykselläsi. Kuinka kauan sinun täytyy olla hengittämättä, että saisin näköni jälleen?

Olet liian hurskas meikataksesi minun kuolleet kasvoni. Sitä paitsi meikki lähtee naamasta kun uin sammakkoa linnunradalla.

Lokakuu 2002

Talvella estin itseäni
juopumasta. Hyvyyttä
heittää ankkuri sairauteen.
Niin tein.
Tulehtunut vesi
nousee.

Vesi hikoilee.

Minä hyppään,
haluan tulehtua.

Tulehtunut vesi nousee minussa
juopumus otsallani.

Lokakuu 2002

Minä itken valheita,
huomisen seppiä.
Väärinpäin
käännettyjä kuvia.

Minä itken valheita,
päivän tuntemattomia,
- sylkevät
sanat viemäriin.

Minä itken valheita.
Luvattomia kuvia,
luvattomia sanoja.
Kirjaamatonta totuutta.

Lokakuu 2002

Minä synnyn tähän viereyteen,

- meripihka tarttunut sydämeen.

Minä kasvan tässä viereydessä,

- minun nimeni tatuoituna sormeesi.

Minä jään tähän viereyteen,

- olen täynnä suolaa.

Lokakuu 2002

Hypit laskuvarjon
hengitykseen.
Unohdat viipyvän kuolemasi.
Leipää taivaalta.
Se on YK.
Älä jätä mitään varastoon.
Jotta me pääsemme
olemaan armeliaita.
Sytyttämään kynttilöitä puolestasi.
Pappilassa lihamurekkeiden vieressä kolehtikippo.
Sopiva etäisyys.
Vaivaisnukesta pyyhittää säännöllisesti pölyt.
Sinun pölysi tummuu maassa
sannan alla.

20.9.2002

Hymyilen,
kun puissa lehdet nousevat kapinaan.
Heittävät punaiset lippunsa
avuttomuuden ylle.
Pakkanen jäädyttää punaisen verhon.
Ympärillä hyvyys piirittää.
Liiallinen.
Sellainen, jolle ei voi alistua.
Ovat säännöt, suorat.
Sota on sota. Rauha on rauha.
Sota ei lopu ilman sopimusta.
Rauha ei synny ilman sopimusta.
Punainen verho valkoisen sisällä.
Pelaamme peliä. Elämän terroristit.
Ja lopulta kuolemme marttyyreina,
kun ideologiamme on kestämaton.
Haudalla ruusut ja neilikat vierekkäin.
Mutta puissa valkoinen kehystää punaisen.

20.9.2002

Nielaisin lehmän, jonka ystävällinen intialainen oli kalastanut lautaselleni. En vain ymmärtänyt, että minun olisi sitä pitänyt ruokkia. Lehmä ammuu mahassani ja minua kutsutaan ammuksi olenoksi. Ilmeisesti rehupitoinen ruokavalioni sopii lehmällekin.

Tänään ostin torilta kesäkukkia. Ihmettelin, kun päässäni kutitti. Kukat olivat rakastuneet toisiinsa. Ne olivat kiivenneet hiuksiini kihlautumaan. Sellaista se teettää, kun ostaa rakastuneita kukkia.

Joka ilta syötän krokotiileja sänkyni alla. Niillä on mahdoton nälkä. Matot ovat käärmeitä. Ne eivät ole nälkäisiä toisin kuin krokotiilit. Ilmeisesti matelu maassa sammuttaa nälän tunteen.

Menneisyyteni on taulunkoukut, joita ei revitä irti seinistä.

20.9.2002

Marraskuu.Talojen kynsiin takertuvat linnut. Natisevat.

Teitä peittää paksu villahuopa. Jumala on huovuttajana. Minua ei enää palella.

Ei niitä pattereita pistetä Jumalan korviin. Ne laitetaan minun varpaitteni alle.
Jumala saa sitten
kurkkia ja ihmetellä, kuinka jaksan juosta suojelusenkeliäni nopeammin.

Toisiemme kehojen yli pudotaan hämäryyteen, tienviitoissa. Sanat ristissä
painomme alla, tienviitta romahtaa.

Juoksin kyyhkysen alle. Se tappoi minussa enemmän kuin menneisyyteni
yhdessä.

Linnut keräävät talteen kylpyvaahdon, jossa ovat uineet. Ne pienentävät sen
pieniksi palloiksi, jotka laskevat lupausta pitkin.

Tänään tuli lumi ja minä sanoin hyvästit vanhalle vuodelle. Uusi tuo mukanaan
pesukoneen. Ehkä kutsun takaisin vanhan vuoden ja pistän sen pyykkiin. Sitä se
kierrätys on nykyään.

1.11.2002

Täällä ei ole
tilaa minulle. Ei edes
filosofian soramontussa.
Ilma liian paksua. Olen tunnoton. totuusteoria.
Kuinka kauan Jumala on jo nukkunut?

2.11.2002

Ovat rakentaneet kokoiseni alttarin.
Olen kehystetty, naulittu puuhun.

Ne, jotka unohtavat, ovat tulleet
matkansa päähän. Kohdatessaan.
Minun pyhytyeni.

Laivat eivät enää ui lävitseni,
minä kävelen.

Kirkon alttaritaulussa
piiloutuu enkeli
ristin juurelle.

Vauvaenkeli,
heikoin siivin lentävä,
kirkon pääsiäiskorteissa.

Ylösnousemuksen aikaan
vauvaenkelin pää hautautui
tuohussavuun.
Onneksi enkelit
eivät oikeasti kuole.

Olimme silti surullisia
- vauvaenkeli itki.

2.11.2002

Elokuussa juodaan jätteitä
loiskuvat
litisevät

kuka niistä välittää

Hän jonka korkeaa tietämystään
ei kukaan sivuuta. Hän
joka tuntee litinät ja lotinat
toisin kuin oman nimensä.

—

Rakkaus on pohjavesi
janoiselle suolaheinälle
joka tunnetaan nimeltä.

Rakkaus on risteytetyt kukat,
jotka kantavat poikasiaan
leukojensa alla.

Rakkaus on kuoleman piikki,
viimeinen raateleva susi,
viimeinen mureneva jäälautta.

Ja kaikessa syntyy kaikkeuden vääristymä.

Oudot silmälasit
oudot peilit
taittuvat
vinot
ovat rakkaus.

12.11.2002

Löysin etanan puusta. Kukas sen sinne on nostanut, kun vedenpaisumuskin on mennyt?

Tähdet kutovat rihmoja väliinsä. Kohta koko universumi on jättimäinen villapaita.

Kysymysmerkkejä ei ripusteta pyykkinaruille. Ne venyisivät liikaa.

Puhumme häiriintymättä. Perhoset laskeutuvat sanojen päälle.

Puhelinkoppi on tyhjä. Täytetään se kännyköillä.

Kuljen takaperin nurkasta nurkkaan: olen rakastunut.

Sammakko luo nahkansa. Minä kuorin kasvoni.

Vaaleanpunainen kynsilakka suutelee sormia. Bakteerikasvustot eivät turmele herkkää hetkeä.

Sydämeni reikä on liian iso. Laastarit eivät riitä.

Nostan kynteni irti, laitan naulakkoon roikkumaan. Siinä ne tuoksuvat, lakatut.

Oravien sairaalaan vaippaosastolla männynkävytkin ovat pieniä.

12.11.2002

Hän kulkee sillallaan sanojeni ylitse.

Kuusen kyljessä oli postimerkki kansallispuistoon.
Tuuli särki metsän
palamaan.
Vastaanottaja sai
hiilen käteensä.
Sen oli puun itku kuvioinut.

Melu rikkoo erämaiden aavan.
Maa säikähtää ja riisuu itsensä.

Lähetän sardiinipurkissa ikävän, jotta tietäisit minä rakastan. Mutta ensin sinun
täytyy löytää oikea purkki. Olenko kohtuuton?

12.11.2002

Me kaikki lehmät.
Odotamme ruokaa.
Röyh
Hernekeittoa!
Syntyy joukkopieraisu

12.11.2002

Naarmut tukkivat snorkkelini. Katson
hukkunutta sormusta
pohjakivessä. En halua pelastua.

Vaikene tuuli ole hiljaa

Vaikene tuuli ole hiljaa

Vaikene tuuli ole hiljaa

kun minulta ei kysytä miten kauneimmatkin ruusut
pistävät

Lama sabaktani

Wunderbaum vanilja
valehtelee,
niin itsepintainen.

12.11.2002

Jätän jäljen veteen
minä rakastan häntä
tänään en pelkää
hän ei jätä minua
tulvat tulevat
kuin rakkauden kuohuvat kosket
vedessä näkyy vanani
vastaa sulhasen kutsuun
kukat lentävät polkupyörän satulassa
hän on minun ruusuni
tulva syö polkupyörän
rakkauden nälkäänsä, sallin sen!
vedessä näkyy vana ja ruusun terälehti
Minä ja sulhaseni kohtaamme.

Kun olin pieni asetin vihreän posliinikoiran saunan alalauteelle. Rukoilin, että se alkaisi elää. Kolmannen kierroksen jälkeen luovutin. Ehkä neljännelle olisi ollut tarve.

—

Minun nukkeni on sametista. Sen nimi on Vako. Aamuisin lusikoin sen suuhun kaurapuuroa. Silloin se tulee iloiseksi ja sanoo koko nimensä: Vakosametti.

—

Minulla on perhospatsas. Se on elävä vain nähdessään toisen perhosen.

—

Kuun metamorfoosi naiseksi syntyi auringonpimennyksen aikana.

—

13.11.2002

Mustuus uurtaa minuun vaot,

vie linnuiltani ilman jossa lentää.

Valkeus on liimattu etsintäkuulutus.
Yksinkertainen kuin maitopurkki.

Kevät vastaa
linnut melskaavat jälleen,
heittävät kakkapallojaan,
minunkin luuni löytävät toisensa.

—

Ei ole mitään hätää,
sanoo viimeisiään vetelevä kaappikello,
pistää viisarinsa yhteen
ja ottaa vastaan
viimeisen kirveeniskun.
Tätä kutsutaan esineiden eutanasiaksi.

13.11.2002

Vajaaksitäytetyssä juomalasissa
sukeltaa nuijapäitä.

Synnytyksen odotuksessa nauraa ikuisuus,
johon luonto kietoutuu.

Kaikki elollinen
talven alkaessa
kangistuu valkoiseksi,
kammataan hengettömäksi,
nuijapäätkin.

Saunan kipakka isku pakaroissa
paiskaan päivänkakkaraseppeleen
kaivoon. Sitähän se silloin tiesi -
vanhapiika minusta tulisi.
Vaikka kaivosta vettä joinkin.

Huomasitko, että saveesi
oli kirjoitettu

sanat tundralla
ihmisen muotoiset

Savessasi
riipivät
merkitsevät säkeet.

tuli tundralla
sanat jäiset
ihmisen hahmossa

Savessasi sulava routa.

13.11.2002

Itku lahoaa. Puren palaset.

Tukehtuva pilvi
yskii pisaroina veteen.

Pilven hautajaisissa
kukaan ei laske seppeleitä.
Vain taivas rohisee ikäväänsä.

Tänä syksynä
lehdet eivät pudonneet varpailleni,
ne pysyivät ylpeästi puussa,
lumisateessakin.

Minä paljastin varpaani
pakkasessa ja soitin kitaraa puun
juurella. Puu alkoi
nauraa paksua lumista naurua.

13.11.2002

Liian ohut lettini
puristuneena hiusnauhan väliin.

Liian pitkät kysymykset terapiatuolissa.

Ei kyllin pitkä lapsuus
vastatakseni kysymyksiin.

Koivujen kätkössä
pistän risun
tuoreiden rautahampaiden väliin.

Maailmaan on ohut seitti, jota pujottelen sormissani
kuin hiusnauhaa. Seitti puristaa.

—

Lapsuus on vesiliukumäki. Sen lopussa sukellaan aina pinnan alle.

14.11.2002

Särähtävät askeleet
polttavat maata
kun aurinko rikkoo valoon
ja kaikki lyhdyt
salautuvat tummiin viittoihin.
Silloin syntyvät tuhatsiipiset kyyhkysset,
jotka lentävät ilman määrää.

Laskeutua polvilleen,
antaa aallon kaivertaa polut,
hukkua raivokkaasti
toinen käsi pinnalla.

Pakenemme haurautta
kuin se olisi kosteankiiltävä henki.
Sen suossa löydämme vain toisemme,
emme jalansijaa.
Mutta me palamme, turvetta.
Meidän hauraudestamme on tullut valo.

14.11.2002

Katkennut suru
kyllästynyt vanha nessupaperi
hikoilemaan kyyneleitä

terapialeivos, terapialehti, terapiatuoli

Jäälautat törmäävät toisiinsa,
kun minä upotan oman Titanicin,
jossa ei ole yhtään pelastusvenettä.

Nessu, nenäliina, riepu, rätti

Terapeutit safarilla riistaa metsästävässä:
etsimässä omaa norsunluutaan
sytyttääkseen valaistun norsunluumajakan

terapiasairaus

Tuhansia kehystettyjä, kesyjä tauluja
pyykkinarulla.
Irrotan Napoleonin kuvan,
astun kehyksen sisään.
Saavun maahan, jossa tuuli
on kihloissa tyvenen kanssa.

Askeleen päässä uusi kehys,
mutta minä jään polkemaan paikallani,
hieromaan välirikkoa liittoon.
Haluan löytää Napoleonin vallan.

14.11.2002

Uskoin kuin usva penikkaansa
 ottaisit kirveen käteen
 veistelisit halkojasi
väistän katsettasi
usvan ylösnousemusta odotellessa
puut rivissä
halkovajan katolla
lukevat huulillaan toisiaan
kirves lepää

Kuin usva itkisi penikkaansa
ensilumi salannut maan
halot huutavat: tyhjä on kammio
kirveet, halot, lastut leijuneet katolta
makaaviin rikkoutuneisiin pilviin
kuin usva painuisi kyyneliksi,
minä hengitän.

15.11.2002

Me olemme kohdanneet
lintuja imevä valo
ja perhosten lento.

Me olemme kohdanneet
linnun muna
ja hiekkamyrsky

Me olemme kohdanneet
galaxin tähtisumu
ja kiiltomato.

Me olemme kohdanneet
ja kuolleet oman tiemme.
Hiostaneet
painostaneet
kuolemaan
säikkyvän elämän.

15.11.2002

Hermostuneet aforismit
laskeutuvat lintujen kupeita myöten
punastuvaan maahan.

Tahdon lupaus ja

koko metsä
on
vihreä sormus
Jumalan nimettömässä.

15.11.2002

Hirvet imuroivat toisiaan
vesi juoruaa
aurinko neuloo myssyjä Australian lapsille.

Aapiskukko kujertaa nenääni,
istutan sen sormilla Biolanin kanankakkaan.
Syksyllä samealla nenällä etsin kukkoa,
löydän vain hajuaapiset.

Vesi syö hengästymisensä,
hirvet ovat solmineet parisuhteen,
Australian lapsilla on myssyt päässä.

Heitän aapiset ilmaan.
Ne jäävät pilviin roikkumaan.
Kanankakkaa sataa Australian lasten
myssyille.

16.11.2002

Hämärä
piilottaa taskukellon.

Sammaliin kätkeytyvät
viisarit taukoamatta
tikittävät kosteassa piilossaan.

Rahisevien koivujen kuoressa
kuuntelemme ajan saattoa heille.

Emme pelkää auringon nousevan,
löytävän piiloa.

Olemme antaneet ajalle nimen.
Annamme sammaleen palaa.

16.11.2002

Iltapäivällä olin lapsi
Ja iilimadot järven rannalla
vihtoivat viimeisen veden hengityksen
nahallaan. Minun
kapinani istahti syvyyteen,
punoi itsensä vyyhdiksi.

Illalla olin aikuinen ja katsoin
tätä järveä vyyhtiä sylissäni.

17.11.2002

Kaikki sanat riisuuntuvat sormistani. Olen valmis, elämäni näytelmään.

Tanssin maan laitoja myöten. Onneksi osaan välillä vaihtaa suuntaa.

Sääntö, metallista revitty, istuu pyykkinarulla ja kirjoittaa testamenttia.

Toivomme on vahva kuin hiekka. Se puristuu nyrkistäkin ulos.

Muurahainen kiipeää nenääni pitkin. Sekin on huomannut uudet silmälasini.

Enkelit ovat olleet nokkakolarissa. Valkoista, pehmeää leijuu taivaalta.

Metsän keskellä on reikä. Sinne upotetaan turhat kysymykset.

17.11.2002

Armoton saarnamies toivottaa armorikasta joulua!

Tanssivat polkupyörät tarvitsevat nekin
omat vaihteensa ja rasvaa ketjuihin.
Jos jotain muuta tähän lisätään, kasvaa niille siivet selkään.

Asun häkissä, jonka kalterit ovat sanoja ja avaimet lauseita.

Sieppasit vispipuuron,
heitit sen ylleni
sanoit: nyt on syntynyt meille puolukkavauva!

Marjametsässä astuin karpäsen päälle. Se oli kuvitellut olevansa dinosaurius ja
minä trooppinen myrsky.

Männynkävyillä on suuri tehtävä. Ne hyppäävät maahan ilman laskuvarjoa ja
suunnistavat ilman karttaa oravan suuhun.

Mummojen pirtapiiri tunnetaan myös nimellä virtapiiri.

17-18.11.2002

Illalla etsitään rekisterikilpiä,
väsyttään silmät ristiin.

Aamulla kaikki tapahtuu samojen silmien takana.
Pörssikurssit, pehmolelut
pannukakut.
Tästä pannukakusta taisi tulla lattea,
etkä edes varoittanut.
Syömme, silti.

17.11.2002

Astumme mekin
hämäryyttä pakoon,
kaikki vaienneet ruusut,
järjettömästi tuoksuvat,
polkupyörän vaihteissa kukkivat
metalliset terälehdet.
Ne minä käärin paperiin,
kunnes huutavat,
syntyvät punaisina ja hehkuvina.

18.11.2002

Iskevät piikit
Haluan maata
yksi sen hedelmistä,
lehden tuijotus syksyllä,
kevään himoitseva alkuääni.

syvälle minuun.
Haluan maata
tuntea ruumiini
liplaavan lähteen ympyröissä

Luontooni.

18.11.2002

Hitaasti
kumara yö
 eksynyt.
Soihtu valaissut pitkin Pieksämäen valtimoa.
 Öljy onnettomuuden
harteilla. Helsingin sanomat kaukana.

Sinun huurteinen itkusi, Pieksämäki.
Pisarat pehmeää metallia.

18.11.2002

Revi rikokseni irti minusta.
Revi kokonaisena.
Anna uusi nimi.
Kasta.
Anna kasvaa suojassasi.

Kerran vuodessa
salli minun vapaana taluttaa
itseäni
rikokseni luona.

Muutos
kiihkottomasti punaisesta mustaksi.

Allekirjoitus mennyt ohi.
Rikoksenuusija

löydetty. Anna uusi uhri.

18.11.2002

Sukeltavat kolmipyörät täytyy rokottaa vesikauhua vastaan.

Kirkkovene kulkee vapaasti. Minäkin uskallan uskoa.

Minulta on ääni varastettu. Alan kävellä silmilläni.

Omena oli sisäänpäinkääntynyt. Sille kasvoi akne eikä kukaan halunnut syödä sitä. Näin se kohtasi luonnollisen kuoleman heinikossa.

Unohdin kolmipyörän sen ikiomalle lammelle. Kalat varastivat pyörän ja rakensivat kiitoradan veden pohjaan. En enää muista missä se on, joten muista olla varovainen vedessä.

18.11.2002

Pilven karanneet pitsilakanat
äitini mankelissa. Mankeli epäkunnossa
lunta sataa.

Tullut tupaan lisää lunta, kinostumatta. Tähän minä jään
hiiren reikien tukkeeksi.

Humaltuneena lumesta, joka kosii polvillaan. En voi antaa rukkasia, sormia
paleltaisi.

18-19.11. 2002

Vaiennetut hyvästit
lähdössä:
Ketä kättelisin?

Vitriinissä
puren lasijoutsenia rikki,
katkaisen lasijänteet kaulassa,
annan niiden huutaa
vitriiniä vasten. Pöly
liittää vatsalleen joutsenen laululle.

19.11.2002

Kääriydyn muovipussiin ja hytisen helteessä.
Muovipussit repeävät kurkkuani myöten kuin
piukalla olevat äänijänteet.
Lohduttoman tylsät hikiset. Sarja
tulta ekomylllyyn.
Mutta vain aarniometsät kasvavat sydämissä.
Naavaa suupielissä.

Uskoin kuin Jumalaan
sienet valloittavat tämän maan
joukkohyökkäyksellä,
aloittavat siviilisaatioiden välisen konfliktin.
Mihin me ihmisraukat pakenemme, kun
sienet vakoilevat jalkapohjissamekin?

19.11.2002

Taivas kutittaa maata. Maa tikahtuu nauruun, kerrankin ovat seismologit sekaisin.

Hankaan sormenpäitäni. Kyyhkysset syntyvät.

Kohtalokkaasti käpertynyt lehti. Nyt olisi tilaa muurahaisten mikrokirurgialle. .

Kämmenet nyrkissä katson haavojani. Olisiko niitä vähemmän, jos hellittäisin pikkuisen?

Psyykkinen sairaus on kamelin kuiva suu.

Sillalla tuulee. Hyvä juttu, liekit sammuvat.

Sanomattomien sanojen hautausmaalla on tilaa. Ulkona vähemmän väkivaltaa.

19.11.2002

Läiskähdin pois unestasi,
kun mursit kasvoni,
istuit sirpaleiden päälle
kättelit - niin täynnä kohteliaisuutta.

21.11.2002

Kun uni puutuu
pilvet alkavat lakata kynsiään
Minä soitan jänteitäni.
Kaikkialla tuoksuu kynsilakka.
Minä soitan
paremmin.

Kuin uskon leikki,
nostan jalkoja. Ylitän
räsymattoveden.
Hauraasti tuoksuvat joululaulut,
äänettäminä kiivaasti,
soivat kynttilät
kuin usko joulupaketissa.

23.11.2002

Kirjat uusivat kantensa.
Minä neulon edestakaisin
sanaisilla
silmukoilla.

Miten paljon kuvittelenkaan
että kuljet edelläni:
nuolen hiekkaa jaloissani
ja poimin tien hien.

Et ehdi omalle maallesi
ennen kuin sytytän palamaan
lamput puihin.

Valonnielijät rakentavat pesän matkalle sinun ja minun väliin.

Osa sinusta istuu järkähtämättä välillämme.

Toivon sinulta rohkeutta, joka elää siellä minne kysymykset eivät kann.

Tien laidalla kolme rivitaloa. Teen niistä kerrostäytekakun.

Syön sanani. Ne sulavat helpommin kuin sinun sanasi.

23.11.2002

Olen niellyt
lintuja
jotka piirtävät käsiini
urat. Haluavat rengastaa.
Minun sormeni.

Sormillani minä otan lävistyksen
aivoihini. Saan aivopuoliskot
rakastamaan toisiaan, kihlautumaan.

Enää ei ole tyhjyyttä, kurittomia sormia. Kannettavaa hulluutta.
Olen vain vähän ja en enempää aivoja. Minä, rengastettu.

24.11.2002

Sanoilla suljettu
portti yksinäisyyteen.
Emme voi lähettää tulevaisuutta:
me kaikki kärsimme ansaitessamme
vapautta.

Totuus ilman juhlapukua
kiipeää ikkunalle,
polttaa valheita suurennuslasilla.
On vaikeaa niellä.
Ja pitää totuus sisällään.
Halu on pistää sormet kurkkuun.

Luutunut itku
palaa nuotiolla
silmiini, kirvelevänä

Minäkin lähden kylmyydessä
kolkuttelemaan postilaatikkoo
ja odottamaan
pikalähetystä itseltäni.

Varjojen vartija
istuu, odottaa
kunnes käännyn. kääntyy itsekin.
Annan sille selkärangalla suudelman.

24.11.2002

palava pensas.
Liekit kuin oppaat
koskettavat Jumalan jalkaterää.
Tuli
ruokkii.

Tuuli yskii
repivää punaista.
minä kouristun,
kuljetan pikkusormeni navasta päähän.
Näin minä olen syntynyt silloin kun
tuuli oli vielä terve.

Tästä ylöspäin
on vain kipeitä jalkoja.
Laskeudun nelinkontin.
Käteni riisuvat voimansa.

25.11.2002

Riisun satiiniset sukkahousut
Ihoni kutsuu
ritariperhosia,
jotka syövät täytekekkaa polvillani.
Minäkin polvillani,
sinun taitosi edessä.

Kudo minulle seitti,
johon saan kellahtaa,
verkko joka ei vangitse.

24.11.2002

Jotain todellista
Jumalasta
äärettömyys
iankaikkisuus
jatkumo
hiiren poikaset
ja pyhitetty juustonpala.

Jotain Job keräsi pulloonsa:
hikeä verta tuskaa
lähetti pullonsa merille,
jossa Jumala sen kaappasi.
Poisti korkin, päästi laulun
vapaaksi.
Maa ja meri järähtivät,
antoivat suudelman Jumalan jaloille.
Jumala itki.

25.11.2002

Kivet jäljentävät itsensä minuun.
Minun lasinen sydämeni kasvaa
kivien narsistisia peilikuvia.
Itsekseni pohdin, mitä hyötyä
peilikuvista on. Jos
antaisin lasin murtua.

Taivas tatuoi sydämeeni rakkauden
eikä mikään veitsi sitä voi poistaa.

Taivas peitti suuni langoilla.
Villa tarttui kieleeni.
Taivas nauroi,
ei se ymmärtänyt
että villa suussa ei ole miellyttävää.

Itkuni roihahtaa palamaan. Taivaspimeys sydämessä särkyy. Valon odotusta.

26.11.2002

Kivet jäljentävät itsensä minuun.
Minun lasinen sydämeni kasvaa
kivien narsistisia peilikuvia.
Itsekseni pohdin, mitä hyötyä
peilikuvista on. Jos
antaisin lasin murtua.

Taivas tatuoi sydämeeni rakkauden
eikä mikään veitsi sitä voi poistaa.

Taivas peitti suuni langoilla.
Villa tarttui kieleeni.
Taivas nauroi,
ei se ymmärtänyt
että villa suussa ei ole miellyttävää.

Itkuni roihahtaa palamaan. Taivaspimeys sydämessä särkyy. Valon odotusta.

26.11.2002

Muurahaiset hylkäsivät ehdotuksen TYKY -toiminnasta. Heidän aktiviteettitasonsa oli kylliksi korkea muutenkin.

Tuskalla on aatelisarvonsa. Katsotaan vain lööppejä. Karu tuska kannattaa.

Tällä vuotavalla nenällä on tarkoitus; huutaa tyhjämpimeään ja lasi rikki.

Olen liian avuton pyörittämään kiviä vedestä.
Se on minun:
kivet ja matala vesi.
Älä sinne huku!

26.11.2002

Suollekin minä olen kateellinen.
Sen syli on aina pehmeä.

Toivon totuudelta lihamureketta.

Liian kauan nojaillet
peiliin.
Et enää ylläty.

Säädyllyinen makkaranäytelmä juhannuksena joka kodissa.

Tuuli jäljittää tietäni. Paraskin vainukoirat!

Ristiin minä sidon ankkurin. Tällä paikalla kaloja on runsaasti.

Tiiraamme lastenvaunuja ja näemme Grönlannin jään murtuvan.

26.11.2002

En aavistanut
että luopuminen olisi
näin helppoa
raahata kivet takaisin
satamaan
koota niistä jälleen laiturin
kantaa puun taimet
takaisin metsikköön
istuttaa ne rivistöön
tuulta vasten
luopuminen luonnonteoista
ihmiskätkten töihin.
Vaikka helppo
pieni tuskan kirvelys:
asiat syntyvät muotoon.

28.11.2002

Huomaamattomat hetket vierelläni. nukahdan. kun herään on kaikki uutta.

Minulla on mittarimato muistissa. Hyvästi taskulaskimet!

Muista riisua kengät kävellessäsi minun ylläni. Olen sulaa vahaa allasi.

Autan mielelläni siivoamisessa. Olen luuta ja nahkaa.

Sumu sydäimestä sulaa pisaroiksi. Lapset poimivat punaisia karamelleja.

Puhelimet pirisevät liikaa. Säilyttävät melurauhan.

Isäni on vallesmanni. Hänen kiharansa uudistuvat joka kevät.

Voisilmä puurossa on tekstiiliurheilua.

Rannalla harrastetaan kannibalisimia. Tervetuloa kaikki syötävän suloiset.

28.11.2002

Saunottu on jo eilisillasta.
Vielä vähän löylyä sinullekin.
 Jätä perhoset eteiseen!
Olen täynnä tulta.
Voin polttaa siipiin reiät.
 Jätä perhoset lehville!
Minä nousen yksin nämä lauteet ylöspäin.
Heitän sinulle napollisen.
 Muistithan jättää vettä
 perhosille?

28.11.2002

Annan tomuni kuolla.
Ikävähän sillä
tiimalasista kotiin, lasipintoja pitkin.
Se hikoili lasille kyynleet
minun poimittavakseni,

tomukyynleet.

Tomun haudalla
tyhjä tiimalasi:
aika
nukkuu. En minä sitä herätä
se
ärähtää
herätessään.

28.11.2002

Muististani lohkesi kaksi palaa: yritys ja erehdys. En enää tiennyt miten päin olisin ne takaisin liimannut.

Sytytin omenapuuni palamaan. Niin ei maailmanlopun tarvitse sitä tehdä. Se saa keskittyä tähdellisempiin asioihin.

Muistini tuuliajoilla,
sinua varten.
Minne rantautuisi
olisit minun majakkani.

Muisti seisoo päässäni. Kunpa se vähän kumartuisi ja lukisi mitä ajattelen.

28-29.11.2002

Linnunradalla tuulee. Tähdillä on hikka.

Lopulta olin olemassa, ihan itseni tähden.

Oksan rasahdus. Hiiret pelaavat puukimbleä.

Useat kompastuvat vallihautoihin kuin repeileviin kynsivalleihin.

Epätoivon pakkasin matkalaukuun. Ei se riemastunut siitä. Annoin viimeisen toiveen toteutua.

 Piilotin matkalaukun meren pohjaan.

Ostin lunta, jäätä sekä lapiot. Työllistän ihmisiä. Jalomielistä.

Paksuimpaankin jäähän syntyy railoja.

Odotus sammuu siellä, missä varjot kuolevat.

28-30.11.2002

Lasken varjot leikkimään.
Nauravat ja hyppäävät narua.
Tänään eivät varjot kasva aikuisiksi.

Tavatonta, etteivät sadepisarat
tervehdi
minua.

Vahinko:
Yksi pisara riippuu ripsessäni kiinni,
taisipa rakastu.

Viha laskin joen rantaan.
Siinä se irvisti minulle.
Kysyi mitä kello on
?
Keräsin kuolleet perhoset kasaan. Yksitellen.
Vastasin; yö.
Lähdin joen rannasta käsilläni.
Viha juoksi perässäni, hukkui aaltoihin.
Vastasin; päivä.

29.11.2002

Olen raapinut ovia
kuin päästäkseni valoon.
Nostan kulahtaneen Ikean sängyn
tammipöytäni viereen.
Ei sen näin pitänyt käydä

Olen raapinut liikaa. Fanaattinen.

Tapaan ihmisiä
niin kuin tavataan taloja, portteja, ovia.
En jätä mitään merkitsemättä.
Muistini on koho pinnan päällä.

En toivonut tätä vihaa,
joka pyörittää kivipalloja tajunnassani.
Se tuli, asettui taloksi.
Piiloutui sitten ullakolleni.
Nauraa.

Talvi

Odostat ymmärrystä.
Saat kovia sanoja.
Odostat anteeksiantoa.
Saat vihaa.
Ruusut kädessä kuihtuvat.
Jalanjäljet kulkevat ympyrää.

Painan tämän nuoskan kämmeniäsi vasten. Olet kyllin kauan kovettanut käsiäsi jäällä.

Itku on pudonnut saavista lattialle. Syntyy homevaurioita.

Olen liian iso hiekanjyvä tiimalasiin.
Ihmiset rakentavat kaupunkinsa minuun, lasikaupungin.

Menestys on lattialle legopalikoina valunut sydän.

30.11.-1.12.2002

Riivin marjoja pensaasta.
Ämpäri täynnä!

halvaantuneita ja sairaita marjoja.

Minäkö sen kaiken aiheutin?
Olivat niin herkkiä ja sormeni niin lujat.

Olen täynnä risuja, jotka löysit joen uomasta. Paksuja, ohuita. Risusydämeni
tarvitsisi ohitusleikkausta. Laitan lehteen ilmoituksen: etsitään kirvesmiestä.

Rummutat jaloillasi sanomaa, jota en ymmärrä. Jaloillasi on tuskan ääni kuin
litistyneen puolukan parاهدus. Kunpa tavoittaisin sinut kätöksäsi, jalkojesi
takana.

Taisivat elää sokeiksi, ihmisparat. Olivat ostaneet kaiken rakentamaan
yltäkyläisyyttään, mutta
unohtivat silmälasit.

1.12.2002

Kaupungissa ei ole tilaa minun korville tai silmilleni. Taidan leikkauttaa ne pois.
Niin voin asua kaupungissa.

Ei jäänyt jäljelle kuin valitus, kun onni syötiin. Säilyketölkissä minä hautasin
valituksen maahan.

Olemme eksyneet sairauteen kuin sumuun. Tunnumme sen elävän
kasvoillamme ja ihollamme, mutta emme voi sitä vangita.

Aivan turhaan olen
tämän puupinon kasannut.
Halkoja.
Luullut sinun tarvitsevan lämpöä,
kun sydämesi niin kylmä.
Et lämpene.

Hän sanoo määräävänsä
itse elämänsä. En moiti.
On tuhlattu jo kyllin:
pitkäveteisiä sanoja, ankoiksi lennähtäneitä kysymyksiä,
Astun tielle, jota hän ei ole viitoittanut.
On mahdollista olla joku tai jotain.

2.12.2002

Osut keskelle minua. Suoja-aitaukseni taitavat olla turhia.

Sokerikorppu käveli diskoon ja säteili.

Minussa tuli leimuaa sisältäpäin iholleni palovamman, johon jääkiteet muodostuvat.

Harakanvarpaillani sotken taivasta kohden. Kaunokirjoitusta Jumala ei vaadi, Hän taitaa olla inhimillinen.

Olen unohtanut taivaan ja polkenut urani maahan. Ne haihtuvat taivasta kohden. Tietäisinpä.

Tänä talvena teillä tarjotaan runsaasti suklaa-nougat jäätelöä.

2-3.12.2002

Jalkani nousevat
laskevat
aallon tahtiin.
En halua jakaa seitsämättä aaltoa,
synnyttää eripuraa veden harmoniaan.

Sammutan mustikat
jotka palavat rinteillä
sinipunertavalla liekillä.
Yön höyheniin on tarttunut
oravan ääni.
Tähän rikkauteen mahtuvat
vain sanattomat.

Varpuset putoavat
baskeriini.
Syövät sanat päästäni.
Paperi on silti tyhjä.

Kuljen kirjoittaen
tavusta toiseen,
sanasta toiseen,
putoan alas
oppiakseni lentämään.
Löytämään sanoista kootun verkon.

3.12.2002

Sauna vailla lämpöistä ihmistä vierellä on vaahtokylpy ilman vaahtoa.

Puiden plastiikkakirurgiaa: muovipussit oksistossa.

Tätä syvemmälle en sinussa pääse. Olen tutkinut korviesi välin kuin Gulliver retkensä. Olen tehnyt värianalyysin, persoonallisuustestin, DNA-kartoituksen, musteläikkätestin...Mutta en ole koskaan kysynyt sinulta, mitä tekisit näiden testien sijasta?

Olen kylvänyt terapiaa ympärilleni siitä lähtien, kun tulin sokeaksi.

Porkkana kosi kurkkua. Kaipasi suojavaatetta, jottei juotuisi maanpakoon.

Kannan vatsalaukussani perhosia. Kun perhoset kasvavat päästän ne ulos. Silloin tuulee.

Matkan olen pannut lasipurkkiin
jotta muutkin näkisivät,
miten pitkälle olen elämässäni päässyt.

3-4.12.2002

Makaan lyhtypylvään alla.
Syön valoa silmilläni.
Mutta pimeys säilyy sisälläni.
Minulla on bulimia.

Jokaisen raivoavan potilaan varalta, hoitajilla on taskussaan 1000 ja yhden päivän avaimet. Mutta niitä käytetään harmittavan vähän.

Sydämeni on pieninä murusina. Onneksi maukkaain taikina on muruista valmistettu.

Kirjoitan suolalla nimesi lettupannun pohjaan.

Kirjeessä on pakkasta. Kun jää sulaa, sulavat kirjaimet, menettävät merkityksen.

Jäätynyt lehti kumartaa rypyilleni. Olemme molemmat ehtineet syksyyn.

4.12.2002

Tahdon huovuttaa itseni
kokonaan
sinulle,
päästä varpaiden kynsiin
haluan itseni huovuttaa
pehmeäksi paketiksi,
joka kieritetään alttarille.
Hääyön voit käyttää minun
etsimiseen villan alta.

On olemassa ruutuikkuna
jonka lävitse peikonlehdet
kasvavat. Istun
ikkunan luona. Kuiskaan.
Peikonlehti nauraa.
Minä laskeuden lehdelle
ja pääsen liukumallal
ruutuikkunasta ulos.
Peikonlehdelle jää ikävä.

4-6.12.2002

Valo
hämärtyy teille
yö
tyrehtyy päivän alle
 epätoivoinen järjettömyys
kiertää sieluissa
paistaa lasista lasimurskaa
ovista tammiraastetta
kolahtaa
Hervannan kerrostalojen pattereissa ja putkissa.
Tämä on Danten jumalainen näytelmä, saapunut
köyhän hengen vaatteenksi,

4.12.2002

Halusin sinulle letin,
poikien siitä vetää.
Ja en ehtinyt ryijyä kutoa,
en oppinut letittämään.

Kasvoit tuli hiustesi alla.
Hulmulla
peittelit lapsuutesi
ja kun koetin ymmärtää sinua

jäivät kangaspuut ja ryijyt historiaan.
Minä olen vielä.

6.12.2002

Varjo valehtelee valoa.
pudottaa oksilta puvut,
heittää yksinäisyyteen kaiken mikä
hengittää,
varjo, kuriton.
Pimeän maasta auringolle
ryöstetty tuhlaajapoika.

Etsin Jumalalle sopivia kenkiä. Tehtävä on työläs, sillä aina kun olen löytänyt
parin, jalka muuttaa kokoaan. Toivottavasti jumalallisia jalkoja ei palella, pilvet
huolehtikoot siitä.

Metsä palaa. Apinat syövät liekitettyjä banaaneja.

Näillä rahkeilla ei taistella.
Istun alas.
Annetaan nyrkkien pudota syliin.
Voitelen öljyllä käteni.
Piiskataan pois pätemisen pakko.
Annan vaatimusten sulaa.
Huomataan elämän kaunokirjoitus.
Minulla on oma käsiala.

Sinä olet polkupyörä. Mitä raskaampi vaihde sitä nopeammin pääset eteenpäin.

Jumalalla on vatsatauti. Onneksi olemme Hänen selkänsä takana.

6-8.12.2002

Saattaja tuli,
poikkesi kylämatkalla
meidän kerrostalokolmioon.
Asettui vihreän nahkasohvan
kulmaan,
pyysi kahvia.
Minä keitin kahvia.
Sairaalassa sanottiin,
että se oli hänen kohtalonsa
tai niin ainakin kuulin.
Minusta saattaja oli mukava.
Saisi poiketa vierailulle useamminkin.
Niin ja vävypoijat.

8.12.2002

Sana-aura kohoaa yksin yössä
järkkymättä tuoreena
hampaan väleissä vielä
arat sanat.

Ripustan öisen pahoinvoinnin
pyykkinarulle,
riiputan, kuivatan.
Minun vatsani on
vapaa.
Täytän sen mansikoilla.
Pahoinvoinnin minä
annan lokeille.
Ne oksentavat joka tapauksessa.
Ja pääsee hän pahoinvointi
tutustumaan loiseläjiinsä

Tikapuiden alla
näin unohtuneen lokin.
Se väristeli itseään ja
puolat soivat matalasta korkeaan.
Ylimmällä puolalla hieroin ajatuksiani.
Lokki tavoitti seuraajansa.

11.12.2002

Yksi mies aloittaa roudan
pihlajanmarjoja paleltaa,
istuvat rivissä nenälläni
katsovat toisiaan.
Kukaan niistä ei halua langeta
petollisen miehen syliin.

Sidotuin silmin,
sidotuin sanoin
sinua pakenen
kuin pakenee pato vettä.
Nostan puista kukat,
annan kastaa itseni
niiden mehuun,
jonka nauttimisesta kieltäydyt.

Minä synnytin
vaaleanpunaisia kortteja,
piirsin niihin nimeni.

Kortit lensivät
lokkien taskuissa
putosivat siihen
samaa kaivoon,
missä vesi oli maustettu runoilla.

21.12.2002

Kumara hätä
astuu arkeeni
pukeutuneena juhlavaatteisiin

silmukka pakenee
satiinisukkahousuista

hätä hengittää kevyesti
niin kuin rujollaan oleva kala

hätä ei kuole
se vain painuu huudosta
kumaraan, kumarasta sirpaleisiin.

Minä verille piiskattu
pöytärätti
ryöstettynä irti kauneudestani
istun mattojen puistelutelineellä.

Lapset solmivat minulla lenkin.
Minä kastelen pienet jalat.

22.12.2002

Mahtanetko mitään
tunteelleni jota ei enää ole
puut on sahattu poikki
vaan ei juuresta
hetken kestää talvi

Istun IC-junaan
mahtanenko mitään
hämähäkille kiipeämässä
lasista korvalleni.
On niin kovin lämmin
puuroinen talvi.

Hän herättää minut aamuun
tutulla nokialaisella tohvelillaan
kutittaa korvaani
joka on umpeamassa syksyn vanoille.

Olen jo pannut suolaheinää
purkkiin
kaipaamaan tulevaa
kesää puutarhaa joka istutetaan mieliin.

22.12.2002

Tuli kipaisee edelläni.
Liiterin ikkunalla vesi
pamauttaa lasinsa
rikki. Kuljen vaiti
muurahaisen kieltä pitkin,
soihdut edelläni hajoamatta.

Laskeudun polvilleni käpyjen viereen.
Humisee:
kävyt soittavat kuoren flyygeliä.

Oravat painautuvat häntäänsä.
Ne harrastavat extrem-lajeja,
nousevat juoksevat hyppäävät
paperikarkkien perässä
ilmassa joka on ihmiselle vieras.

Painan silmäni umpeen näen vain
taivaan sielulla
ymmärtää enemmän. haluan
poikaset, isät, äidit
perintö en tiedä kenelle
en halua olla
vain yksin.

22.12.2002

Kuka voisi käydä näissä askelissa?
Saappaissa tiheään kudotut
villasukat
tai kuka ei.

Nämä ovat jättiläisen saappaat
sinä yksi silmukka villasukissa.
Oikea saapas länsimahti, vasen itä.

Lystiä kun välillä
eksyy toiseen saappaaseen.
Paikataan silloin toisiamme.
Paikataanhan!

joulukuu 2002

Annan sahata pääni irti.
Vaihdan pakottavat ajatukset kevyisiin.
Leikkauksen jälkeen pääni on kohdallaan,
mutta se ei enää pysy pystyssä.

Olen matkalaukussa, jota ei enää avata.

Hiljaisuus paketoit sinut
solmituin kuvin
pettää vaan kerran
muuten vaikenee.

Ja kastemadot: niiden laulu kukkii sypressissä.

Astu hetkeksi sivummalle,
niin minä toimitan autot pois.
Tyhjä moottoritie, lahja sinulle.

Maailmassa riittää tarpeeksi hyvyttä, jotta tuomioistuimet toimisivat.

joulukuu 2002